

Փ Ը Ո Ւ Ս Տ

Ո Ղ Բ Ե Ր Գ Ո Ւ Թ Ի Ւ Ն

(ԳԷՕԹԷԻ)

Նախերգանք երկնքում:

ՏԵՐԸ, ԵՐԿՆԱՅԻՆ ԶՕՐԲԸ, ապա ՄԷՖԻՍՏՕՓԷԼԷՍ:

Մանուկ են երեք հրեշտակապետները:

ԹԱՓԱՅԷԼ

Ձայնակցում է արեգակը
Խմբերգում իւր եղբայրներին,
Գատարելով իւր ընթացքը,
Նախագծած կամքով վերին:
Նրա տեսքը մեզ տալիս է ոյժ,
Անքնին են գործք Արարչին,
Հրաշալի են, սքանչելի յոյժ,
Ինչպէս էին օրն առաջին:

ԳԱՐԻԷԼ

ՆԼ երկիրը արագ-արագ
Սլանում է եթերի մէջ:

Օր ու գիշերը շարունակ
Փոփոխում են իրար անվերջ.
Ծովը փրփրած ալիքներով
Ժայռերին է զարկում յաւէտ,
Յափշտակած և ժայռ և ծով
Քշում, տանում է գունդն իւր հետ:

ՄԻՔԱՅԷԼ

Եւ մրրիկներ շառաչելով
Ցամաքի ու ծովի վերայ,
Չուրջ աւերմունք տարածելով,
Կազմում են մի գօրեղ շղթայ:
Յանկարծ վառւում է կայծակը
Եւ հրկիզում է իւր ուղին.
Բայց մեզ, տէր, քո արեգակը
Ժպտում է, փառք նրա ստեղծողին:

ԵՐԵՔԸ ՄԻԱՍԻՆ

Այդ տեսքը մեզ տալիս է ոյժ.
Անքնին են գործք Արարչին,
Հրաշալի են, սքանչելի յոյժ,
Ինչպէս էին օրն առաջին:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Ահա, տէր, կրկին մօտենում ես մեզ,
Եւ հարցնում, ինչպէս է մեր նիստ ու կաց,
Երբեմն ինձ տեսնել հաճելի էր քեզ,
Ծառաներիդ հետ կամ այժմ քո դիմաց:
Պերճախօս լինել չեմ կարող, ներիր,
Թէ և ինձ ծաղրէր ներկայ կաճառը:

Անշուշտ, ծիծաղել թէ կամենայիր,
 Կը ծիծաղացնէր քեզ էլ իմ ճառը:
 Արեւ, աստղերին անտեղեակ եմ ես,
 Մարդկանց տանջանքին եմ ականատես:
 Երկրի փոքր աստուածն է նոյնը, ինչ որ
 Առաջին օրն էր—էակ խելացնոր:
 Գուցէ լաւ ապրէր մարդը հողածին,
 Թէ չէիր տուել նրան կայծն երկնային—
 Խեղբը, որ միայն դործ է ածում նա,
 Որ անասնից էլ անասուն դառնայ:
 Նա, թէ թոյլ կը տայ ձեր մեծութիւնը,
 Ունի ճալուռի բնաւորութիւնը,
 Որ թռչում, ոստնում է խոտերի մէջ
 Եւ իւր հին երգը միշտ երգում անվերջ:
 Եւ թող միշտ սլարկած մնար նա խոտում.
 Ո՛չ, ամեն ցեխում իւր քիթն է խոթում:

ՏԵՐԸ

Ուրիշ բան չունիս դու ինձ ասելու.
 Գալիս ես միայն միշտ գանգատուելու,
 Միթէ երկրի վրայ ամեն բան վատ է:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Այո, այդ մասին կարծիքս հաստատ է:
 Մարդիկ այնքան խեղճ են այնտեղ, թշուառ,
 Որ նոցա տանջեն է ինձ շատ դժուար:

ՏԵՐԸ

Ճանաչում ես դու այնտեղ ֆաուստին:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Դոկտօրէն, տէր իմ,

ՏԵՐԸ

Այո, իմ ստրկին

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Տարօրինակ է ծառայում նա ձեզ:
Ուտում խմում չէ հողեղինի պէս:
Չարունակ ձգտում է հեռուն ու վեր.
Մասամբ ըզգում է իւր խելառութիւն.
Նա պահանջում է երկնքից աստղեր,
Եւ երկրից ամեն մի վայելչութիւն,
Եւ ոչ մօտիկը, և ոչ էլ հեռուն
Ձեռն յապեցնում նրա կուրծք երերուն:

ՏԵՐԸ

Թ'և ծառայում է նա այժմ ինձ անճիշտ.
Բայց շուտ նրա միտքը կը լուսաւորուի:
Ձէ որ պարտիզպանն անշուշտ գիտէ միշտ,
Երբ պիտի ծառը պտղով զարդարուի:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Գրագն ի՞նչ է, որ դուք նորան կը կորցնէք,
Եթէ թոյլ կը տաք ինձ ու կը յանձնէք,
Որ նորան տանեմ իմ ճանապարհով:

ՏԵՐԸ

Ես չեմ արգելի, եղբիւր ապահով,
Քանի ապրում է նա երկրի վերայ:
Մարդը, ձգտելով, մոլորւում է նա:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Չատ շնորհակալ եմ. մեռելների հետ
Երբէք կամեցել չեմ գործ ունենալ,
Վարդագոյն այտեր սիրել եմ յաւէտ,
Դիակից ես ինչ կարող եմ ստանալ:
Կատուն սիրում է մկան հետ խաղալ:

ՏԷՐԸ

Լաւ, թոյլ եմ ապլիս, գործիր անդադար,
 Հեռացրու նորան իւր սկզբնաղբիւրից,
 Եւ, թէ կարող ես, քաշիր հետդ տար,
 Հանելով նորան իւր ճանապարհից.
 Եւ համոզուելով մնա ամօթհար,
 Որ բարի մարդը իւր մուծ ընթացքում
 Ճշմարտութիւնը պահում է կրծքում:

ՄԷՖԻՍՏՕՖԷԼԷՍ

Ես համաձայն եմ, չի տեի երկար.
 Ես երկիւղ չունիմ գրազիս համար:
 Երբ նպատակիս համեմ իմ ջանքով,
 Թոյլ տուէք տօնեմ յաղթանակս ես.
 Հող պիտի ուտի նա ախորժանքով
 Բաղմահուչակ օձ մօրաբրոջս պէս:

ՏԷՐԸ

Ազատ, համարձակ կարող ես գործել.
 Քեզ նմաններին ատել չեմ փորձել:
 Բոլոր ապստամբ սև ոգիներից
 Ամենից սակաւ դու ես ընդդէմ ինձ:
 Մարդը թմրում է, չէ միշտ ջանասէր,
 Նա շատ է սիրում անպայման հանգիստ.
 Այդ պատճառով նրան տալիս եմ ընկեր
 Սատանայ, որ նրան դրդէ, ցնցէ խիստ: —
 Իսկ դուք, Աստուծոյ որդիք լուսաւոր,
 Դուք ուրախացէք վեհ գեղեցկութեամբ.
 Այն, ինչ որ պիտի լինի, ծնի նոր
 Պատէ ձեզ սիրոյ գրկախառնութեամբ,
 Եւ ինչ որ թւում է կասկածելի,
 Ամրացրէ՛ք մտքով անսասանելի:

(Երկինքը փակում է, հրեշտակապետները բաժան-
ւում են զանազան կողմեր)

ՄԷՖԻՍՏՕՖԻԼԷՍ (մենակ)

Երբեմն ծերին յօժար եմ տեսնել,
Նւ զգուշանում եմ նորան բարկացնել,
Ի՞նչ լաւ է, երբոր սրա պէս մի մեծ պետ
Մարդավարի է խօսում դևի հետ:

ԳԷՈՐԳ ԲԱՐԻՈՒԴԱՐԵԱՆԾ:

